

Розділ I

«Рана є місцем, де Світло входить
у Тебе...»

Румі

1.

— Я категорично відмовляюся готувати цього мертвого кроля, — голосно кричала тендітна Анна, мало не плачуши перед жовтим мокрим пакетом, крізь який добре проглядалася подовгуваста рожева тушка. — Я не маю сили дивитися на це худе оббіловане тіло, на ці м'язи і кості. Мене зараз знудить, Дене! Знудить! Ти хоч розумієш, як нестерпно, як бридко мені зараз?

Ден мовчки високою нерухомою грозовою хмарою стояв у дверях кухні і, серйозно нахмуривши лоба, дивився на розпашілу, розгнівану Анну, яку чомусь так вивів з рівноваги принесений ним жовтий пакет. А вона, користуючись рідкісним моментом його німого і на диво довгого мовчання, бо зазвичай більше говорив він, намагалася донести до чоловіка свою правду.

— Зрозумій, хоч як би ти зі мною не сперечався, але на світі таки є люди, окрім мене, які не можуть бути м'ясниками, не можуть брати в руки ножі та відрізати комусь лапи, ребра, не можуть ділити мертвих тварин на гомілки, окости, ошийки, на фарш і гуляш. Я до тих людей також належу. Зрештою, мені шкода цього нещасного забитого кроля, який бігав собі, жував траву, радів життю, а потім хтось захотів йти, забив його і поклав у пакет. До речі, той пакет весь в крові, його, кролячій. Дене, як це страшно! Дене, як це огидно!

— Анно, — Ден рішуче підійшов до жінки ближче, ніби хотів зблизька переконатися, що йому не здається і її справді зараз дрібно трясе. Заспокійливо поклав широкі теплі долоні їй на плечі. — В чому проблема? Цей кріль вже не кріль, а тільки м'ясо, — дивився, ніби намагався і поглядом пере-конати її. — Стався до нього, як до м'яса. Розумієш, є жива істота, а є м'ясо. Продукт харчування. Їжа.

— Не можу... — непримиримо хитала вона головою, мов горювала за покійним кролем. І Ден виразно бачив, що вона таки горює.

— Любя моя, послухай, свійських тварин тільки тому і ви-рощують, аби потім їсти. Моя кролеферма, зрештою, ство-ренна для того, аби люди могли приходити і купувати до своїх столів свіже м'ясо. До речі, дієтичне і дуже корисне. Доведено науковою. Анно, вживати м'ясо в їжу цілком нормально для людей. Це не злочин. І не дикість. Це норма, норма, Анно.

— Це не правильно! — Анна була серйозною і, не відри-ваючи від нього очей, вперто гіпнотизувала його напруже-ним поглядом, в котрому перемішалося все — і слози, і жах, і гнів. Вона знала — чоловіки не витримують таких поглядів і, сподіваючись, що Ден також не витримає, вперто подовжувала: — Неправильно їсти наших друзів. Ти ж не міг би так запросто з'їсти котрогось зі своїх товаришів-чо-ловіків, чи співробітника. А чому? Тому, що друзів не їдять! А тварини — друзі!

— Стоп! Стоп! — раптом голосно — аж затрясlyся стіни просторої кухні — зареготав Ден, перебивши сміхом її мо-нолога. — Ти ще дійди у своїй трагічній розповіді до братів наших менших. Годі, Анно! Негайно гальмуй! Ти сама себе заганяєш у дебрі. Гуси, кури, свині, корови, кролі цілком їстівні. Людина має регулярно вживати м'ясо, щоб бути здо-ровою і добре почуватися.

— Наприклад, я... — Анна почала, та він встиг притулити свій вказівний палець ій до губ і знову не дав закінчити речення.

— Знаю-знаю, твої п'ятдесят кілограмів тіла почиваються добре і без м'яса. А мої дев'яносто — ні. Та що ж це таке? Я мужик. Мужик має нормально харчуватися. Тоді він здоровий і сильний, а це — основа основ. Тож я готуватиму цього кроля сам, раз у тебе проблеми з психікою і це заважає тобі адекватно поводитися з продуктами харчування.

Розмовляючи з нею, він вже встиг перевдягнутися в домашнє та красивим рівним бантом вправно зав'язав на могоутній шиї і на поясі фартух. За якихось там півгодини в чаювному казані вже тушкувалося нещасне худе звірятко, яке пахло на весь дім слозами невинно забитої жертви та італійськими приправами. Сам Ден сьогодні перебував в чудовому гуморі і вдавано не звертав уваги на Анну, яка після програної словесної битви займалася приготуванням салату для вечері і робила це так цілеспрямовано і серйозно, ніби готувала не салат, а щонайменше вибухівку. Скільки негативу вона насипала в той салат, лише одна вона могла знати.

— Може, ми з тобою завтра пойдемо на озеро прогулятися? — зглянувшись нарешті на її почуття смутку, Ден нахилився над нею і ніжно обійняв за плечі. — Давно не були ніде. Щодня хата-робота, робота-хата. Нудно. Ніяких зрушень.

— Завтра ніяк не можу, — не відволікаючись від нарізання огірків, тихо, нехотячи, мов би видушуючи з себе кожне слово, відповідала Анна. — Завтра ввечері в мене йога.

— Йога... — протяжно повторив він. — Йога це там, де практикують харчування самими травами?

— Майже вгадав.

— Звісно, — миючи чашки від чаю, неквапно міркував Ден, — йога важлива. Без йоги нам ні туди — ні сюди. Між про-

гулянкою під зорями і йогою, я б вибрав йогу. О, так! — він розвернувся від мийки до Анни і дивився просто на неї. — Йога — чудовий спосіб відновити розтрощену на дрібні шматки ауру і наповнити усі свої фібри та чакри новою енергією світла, гармонії, — він артистично закотив очі вгору і грав, мов знаходився зараз на сцені театру, а не на кухні.

— От ніяк не зрозумію, чого ти так іронізуєш? — скипіла Анна, різко труснувши головою. — Чого ти завжди на приколі? Чого завжди чимось невдоволений? Мною невдоволений, моїми вподобаннями, думками...

— Не я зараз не вдоволений, — він прибрав усмішку з лиця, — а ти, люба. Кипиш, як чайник. Через що? Через те, що якийсь там гуру вклав у твою гарненьку голову, що найбільший гріх у житті — істи кролів? Анно, дозволь спитати, ти в якій вірі виросла? А твій гуру часом не казав, що потрібно негайно закривати кролеферми і домашні господарства? Може, й мені викинути бізнес до дідькової матері, а вухатих відпустити на волю, в поля і зелені густі ліси? Не казав? А може, спитайся завтра ввечері, спитайся для мене! — Ден завівся не на жарт, аж руку поклав на серце. — Щоб я не жив у гріху! Бо я цього не витримаю. Я не хочу в пекло після смерті, Анно! Слухай, ти можеш скільки завгодно не істи те, чого не любиш. І це навіть нормально. Будь ласка, тільки не нав'язуй нікому цих своїх йогівських дурниць! А завтра таки йди на йогу. Побідкаєшся зі своїми побратимами, як не змогла врятувати мою блудну м'ясожерну непросвітлену душу. І він хотів ще щось додати, та побачив, як помінялася на лиці Анна і замовк, аби той потік сліз, який зараз назбирався в її очах, не прорвався на волю. Однак вже за мить зрозумів, що марно не дав собі можливості довершити думку.

— Кривляка! Паяц! Вечеряй сам! — голосно ридала ображена Анна, демонстративно голосно виходячи з кухні до